

POSTANOWIENIE

Dnia 29 stycznia 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Klugiewicz

na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.,
w sprawie **Ł.B.**,
skazanego z art. 197 § 2 i 3 pkt 2 i 3 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej, w dniu 29 stycznia 2025 r.,
kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z dnia 2 maja 2024 r., sygn. akt II AKa 331/23,
zmieniającego wyrok Sądu Okręgowego w Gdańsku
z dnia 6 kwietnia 2023 r., sygn. akt IV K 106/21,

p o s t a n o w i ł:

- 1. oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2. zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz r.pr. I.N. – Kancelaria Radcy Prawnego w B. kwotę 369 (trzysta sześćdziesiąt dziewięć) złotych, w tym 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za czynność pełnomocnika z urzędu oskarżycielki posiłkowej w postępowaniu kasacyjnym;**
- 3. kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążyć skazanego.**

[WB]

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Okręgowego w Gdańsku z dnia 6 kwietnia 2023 r., sygn. akt IV K 106/21, Ł.B. został uznany za winnego tego, że w bliżej nieustalonym czasie, nie wcześniej niż od 2015 roku i nie później niż do marca 2020 roku w B. i w G., działając w wykonaniu z góry powziętego zamiaru, w krótkich odstępach czasu, wielokrotnie doprowadził małoletnią córkę X.Y. urodzoną w dniu [...] 2007 roku do poddania się innym czynnościom seksualnym polegającym na (po uprzednim rozebraniu się małoletniej na jego polecenie) dotykaniu jej narządów płciowych oraz piersi oraz nakazywanie jej dotykania swojego członka, używając przy tym w niektórych przypadkach przemocy poprzez przytrzymywanie małoletniej i brak reakcji na jej werbalny sprzeciw i próby ucieczki jak również bez jej użycia, nadużywając stosunku zależności wynikającego z władzy rodzicielskiej, które to czynności seksualne doprowadziły do rozstroju zdrowia psychicznego małoletniej w postaci zespołu stresu pourazowego PTSD na czas powyżej 7 dni, tj. przestępstwa z art. 197 § 2 i 3 pkt 2 i 3 k.k. w zb. z art. 157 § 1 k.k. w zb. z art. 199 § 2 k.k. w zb. z art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. w zw. z art. 12 § 1 k.k. w brzmieniu ustawy Kodeks karny obowiązującym do dnia 24 czerwca 2020 roku, za które – przy zastosowaniu art. 4 § 1 k.k., art. 11 § 3 k.k. na podstawie art. 197 § 3 pkt 2 i 3 k.k. – wymierzono mu karę 5 lat pozbawienia wolności. Ponadto, na podstawie art. 46 § 1 k.k. zasądzone od oskarżonego tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz pokrzywdzonej X.Y. kwotę 30 000 zł, na podstawie art. 41a § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. orzeczono zakaz kontaktowania się oskarżonego z X.Y. oraz zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 100 metrów na okres 5 lat, a na podstawie art. 41 § 1a k.k. orzeczono wobec oskarżonego zakaz zajmowania wszelkich stanowisk, wykonywania wszelkich zawodów albo działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi na okres 5 lat.

Od wyroku Sądu pierwszej instancji apelację wnieśli: obrońca oskarżonego, kurator małoletniej pokrzywdzonej oraz prokurator na niekorzyść oskarżonego.

Obrońca oskarżonego – podnosząc zarzuty obrazy przepisów postępowania, mającej wpływ na treść wyroku (art. 7 k.p.k., art. 10 § 1 k.p.k., art. 410 k.p.k., oraz art. 424 § 1 pkt 1 k.p.k.; art. 185a § 1 - 2 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k.; art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 185a § 1 k.p.k. w zw. z art. 6 k.p.k.; art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k.; art.

170 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. *a contrario*; art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. w zw. z art. 174 k.p.k.; art. 170 § 1 pkt 2 i 5 k.p.k.; art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k.; art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k.; art. 170 § 1 pkt 2 k.p.k.; art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 167 k.p.k. w zw. art. 201 k.p.k. w zw. z art. 365 k.p.k.; art. 4 k.p.k. w zw. z art. 2 § 2 k.p.k. w zw. z art. 5 § 2 k.p.k. w zw. z art. 6 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/343 z dnia 9 marca 2016 r, w sprawie wzmocnienia niektórych aspektów domniemania niewinności (...) w postępowaniu karnym oraz art. 288 akapit 3 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej; art. 4 k.p.k. w zw. z art. 41 § 1 k.p.k.), obrazy prawa materialnego (art. 197 § 3 k.k.; art. 200 § 1 k.k. w zw. z art. 199 § 1 i 2 k.k.) – wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez uniewinnienie oskarżonego od zarzucanego mu przestępstwa, ewentualnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez sąd I Instancji albo zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wyeliminowanie z kwalifikacji prawnej art. 197 § 2 k.k., art. 199 § 1 i 2 k.k. oraz art. 200 § 1 k.k.

Kurator procesowy małoletniej pokrzywdzonej, podnosząc zarzut rażąco niewspółmiernie niskiej kary pozbawienia wolności oraz rażąco niewspółmiernie niskiego wymiaru środka karnego – zakazu kontaktowania się i zbliżania na odległość nie mniejszą niż 100 metrów przez okres 5 lat – wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez orzeczenie wobec oskarżonego kary 8 lat pozbawienia wolności oraz zakazu kontaktowania się i zbliżania do pokrzywdzonej na odległość nie mniejszą niż 100 m przez okres 10 lat.

Prokurator, podnosząc zarzuty obrazy prawa materialnego (art. 63 § 3 k.k.), a także rażącej niewspółmierności orzeczonej wobec oskarżonego Ł.B. kary 5 lat pozbawienia wolności oraz środka karnego w postaci zakazu kontaktowania się oskarżonego z X.Y. i zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 100 metrów na okres 5 lat oraz środka karnego w postaci zakazu zajmowania przez oskarżonego wszelkich stanowisk, wykonywania wszelkich zawodów albo działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi na okres 5 lat – wniósł o zmianę zaskarżonego orzeczenia poprzez wymierzenie oskarżonemu za przypisane mu przestępstwo kary 8 lat pozbawienia wolności, orzeczenie środków karnych w postaci zakazu kontaktowania się oskarżonego z X.Y. i zbliżania się do niej na odległość mniejszą niż 100 metrów na

okres 10 lat oraz zakazu zajmowania przez oskarżonego wszelkich stanowisk, wykonywania wszelkich zawodów albo działalności, związanych z wychowaniem, edukacją, leczeniem małoletnich lub z opieką nad nimi na okres 10 lat.

Sąd Apelacyjny w Gdańsku wyrokiem z dnia 2 maja 2024 r., sygn. akt II AKa 331/23, zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, z kwalifikacji prawnej czynu przypisanego wyeliminował art. 200 § 1 k.k., a orzeczoną karę pozbawienia wolności podwyższył do 7 lat, orzeczonego zakaz kontaktowania się i zbliżania do pokrzywdzonej wydłużył do 10 lat. W pozostałym zakresie istoty sprawy utrzymał w mocy zaskarżony wyrok.

Wyrok Sądu II instancji został zaskarżony kasacją przez obrońcę skazanego, który podniósł następujące zarzuty obrazy przepisów postępowania mającej istotny wpływ na treść wyroku:

1. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez niepełne i niedostatecznie wnikliwe oraz nierzetelne odniesienie się do zarzutu apelacyjnego naruszenia przepisu art. 185a § 1 i 2 k.p.k. oraz przyjęcie, że unormowanie to nie zostało naruszone przez Sąd pierwszej instancji podczas gdy, złożenie wyjaśnień przez oskarżonego po przesłuchaniu pokrzywdzonej, które są sprzeczne z jej zeznaniami było nową okolicznością, która wymagała wyjaśnienia i stanowiła wystarczającą podstawę do ponownego przeprowadzenia tego dowodu, czego nie dostrzegł Sąd odwoławczy;
2. art. 170 § 1 pkt 1 k.p.k. w zw. z art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 185a § 1 k.p.k. i art. 440 k.p.k. poprzez pozostawienie bez rozpoznania przez Sąd odwoławczy prawidłowo złożonego w apelacji przez obrońcę wniosku dowodowego, mogącego mieć istotny wpływ na ocenę wyroku Sądu I instancji, a to wniosku dowodowego o przeprowadzenie dowodu z ponownego przesłuchania małoletniej X.Y., w świetle wystąpienia w sprawie nowych istotnych okoliczności, a to sporządzonego sprawozdania z badań wariograficznych Ł.B. oraz uzupełniających zeznań biegłego M.A., z których wynika, że oskarżony nie zatajał faktów związanych ze stawianymi mu zarzutami, co budzi zastrzeżenia co do wiarygodności zeznań małoletniej X.Y.;

3. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez błędne przyjęcie, że w postępowaniu pierwszoinstancyjnym nie doszło do obrazy przepisu art. 185a § 1 k.p.k., albowiem Ł.B. miał obrońcę podczas gdy w sensie czysto formalnym obrońca taki był faktycznie ustanowiony, natomiast w sensie materialnym nie mógł realizować swoich uprawnień albowiem został wyznaczony w przeddzień przesłuchania pokrzywdzonej, nie miał możliwości skontaktowania się z oskarżonym aby ustalić z nim linię obrony, nie miał możliwości zapoznania się z aktami sprawy, a oskarżony nie został zawiadomiony o czynności przesłuchania pokrzywdzonej przed jej wykonaniem przez co uszczerbku doznało prawo do obrony gwarantowane oskarżonemu na podstawie art. 6 k.p.k., a tym samym zasada rzetelności procesu karnego wystawiona w art. 6 Europejskiej Konwencji o Ochronie Praw Człowieka i Podstawowych Wolności;

4. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. w zw. z art. 7 i art. 410 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. w zw. z art. 440 k.p.k. poprzez nierzetelne rozpoznanie zarzutu apelacji - art. 7 k.p.k. i art. 410 § 1 k.p.k., a w konsekwencji akceptację przez sąd *ad quem* wadliwych wyników postępowania dowodowego Sądu I instancji (wadliwych wniosków Sądu I instancji wyprowadzonych z przeprowadzonych dowodów), skutkujących uznaniem, iż oskarżony:

1. dopuszczał się aktów molestowania wobec pokrzywdzonej;
2. stosował wobec pokrzywdzonej przemoc poprzez jej przytrzymywanie,

których nie można pogodzić z zasadą rzetelnej i wszechstronnej kontroli odwoławczej, co skutkowało utrzymaniem w mocy rażąco niesprawiedliwego wyroku Sądu I instancji;

3. art. 433 § 2 k.p.k. w zw. z art. 457 § 3 k.p.k. poprzez nieodniesienie się do sformułowanych w uzasadnieniu apelacji twierdzeń i zarzutów, iż biegła J.B. nie jest psychologiem dziecięcym, a została powołana przez Sąd celem wydania opinii na temat stanu psychofizycznego pokrzywdzonej i nie wiadomo, jakie testy przeprowadzała w trakcie badania małoletniej, biegłe D.M. oraz M.Ż., nie przeprowadziły testów na skłonność X.Y. do konfabulacji oraz nieodniesienie się do

podnoszonej w apelacji sprzeczności między zeznaniami X.Y., która powiedziała, że do czynności seksualnych dochodziło również w jej domu w dzień, a okolicznością, iż wtedy obecne w domu było rodzeństwo pokrzywdzonej tj. Y . i X.Y.1, którzy spontanicznie wchodzili do różnych pomieszczeń w domu, w tym do pokoju X.Y., gdzie rzekomo miało dochodzić do takich czynności z udziałem jej ojca;

4. art. 368 § 2 k.p.k. w zw. z art. 185a § 1 zd. 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez pozostawienie bez rozpoznania wniosku obrońcy o ponowne przesłuchanie X.Y. złożonego w postępowaniu apelacyjnym albowiem nową okolicznością w chwili podejmowania kwestionowanej decyzji procesowej był choćby wiek pokrzywdzonej, która miała wówczas już skończone 17 lat, co uzasadniało powtórne rozważenie zasadności jej przesłuchania z udziałem obrońcy oskarżonego celem konwalidacji uchybienia, do którego doszło podczas przesłuchania jej w dniu 2 października 2020 r. w trybie art. 185a § 1 k.p.k.;
5. art. 368 § 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez pozostawienie bez rozpoznania wniosku o dopuszczenie dowodu z opinii prywatnej opracowanej przez Instytut Psychologii i Psychiatrii Sądowej im. Dr E.M. z dnia 7 kwietnia 2022 r., albowiem decyzja taka jest niespójna z dopuszczeniem dowodu w postępowaniu apelacyjnym z uzupełniającą opinią biegłej J.B., która miała się odnieść do wniosków zawartych w tym dokumencie, przez co włączono w istocie go w poczet materiału dowodowego, który stanowił podstawę rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie;
6. art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. i art. 169 § 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z łącznej opinii psychologa dziecięcego i seksuologa na temat pokrzywdzonej X.Y., albowiem przeprowadzenie takiego dowodu było możliwe nawet bez ponownego przesłuchania pokrzywdzonej, w oparciu o nagranie i protokół jej przesłuchania z dnia 2 października 2020 r., a biegła J.B. nie posiadała specjalizacji z zakresu psychologii dziecięcej, nie była zatem uprawniona do opiniowania w niniejszej sprawie;
7. art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. oraz art. 169 § 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z korespondencji pomiędzy D.Ł. a

B.B., albowiem wbrew stanowisku sądu odwoławczego okoliczności, na potwierdzenie których ten dowód miał być przeprowadzony miały znaczenie dla oceny wiarygodności zeznań pokrzywdzonej, mogły potwierdzać inną przyczynę samookaleczeń u pokrzywdzonej niż ta, którą przyjął sąd pierwszej instancji tj. dokonywanie czynności seksualnej przez Ł.B. na szkodę pokrzywdzonej;

8. art. 170 § 1 pkt 3 i 5 k.p.k. i art. 169 § 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku o przesłuchanie biegłego z zakresu badań poligraficznych M.A., albowiem uniemożliwiono w ten sposób biegłemu odniesienie się do zastrzeżeń sformułowanych pod adresem jego opinii w uzasadnieniu wyroku Sądu Okręgowego w Gdańsku, zarzuty, które podniesiono w części motywacyjnej wyroku Sądu pierwszej instancji w stosunku do tej opinii nie były przedmiotem analizy podczas przesłuchania biegłego w postępowaniu pierwszoinstancyjnym, a zatem obrońca oskarżonego nie miała możliwości zadawać biegłemu pytań w tym zakresie, tymczasem opinia ta miała istotne znaczenie z punktu widzenia oceny wiarygodności wyjaśnień Ł.B.;
9. art. 170 § 1 pkt 3 k.p.k. i art. 169 § 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z uzupełniającej opinii autorstwa A.O. i M.B. albowiem opinia ta, jako dokument prywatny dopuszczalny w procesie karnym na zasadzie art. 393 § 3 k.p.k. miała na celu ułatwienie obiektywnej i rzetelnej oceny dowodu z opinii (w tym uzupełniającej) biegłej J.B., a także zeznań X.Y., nadto jego oddalenie było niekonsekwentne w stosunku do uprzedniego przesłania biegłej J.B. opinii prywatnej z dnia 7 kwietnia 2022r. celem wydania opinii uzupełniającej;
10. art. 170 § 1 pkt 5 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku o dopuszczenie dowodu z przesłuchania J.B. albowiem nie zmierzał on do przedłużenia postępowania, lecz do rzetelnej i obiektywnej oceny opinii tej biegłej, a także zeznań X.Y., a nadto specjaliści, którzy opracowali dokument z dnia 7 kwietnia 2022 r., którzy uzupełnili swoje stanowisko (opinia uzupełniająca z dnia 20 kwietnia 2024 r.) zgłosili zastrzeżenia do opinii uzupełniającej biegłej J.B., a przede wszystkim wytknęli, że biegła J.B. wbrew zobowiązaniu sądu odwoławczego nie

odniosła się do ich opinii z dnia 7 kwietnia 2022 r., co w tej sytuacji uzasadniało konieczność uzupełniającego przesłuchania biegłej dla spełnienia standardu rzetelności postępowania odwoławczego;

11. art. 170 § 1 pkt 4 k.p.k. w zw. z art. 172 k.p.k. w zw. z art. 452 § 2 k.p.k. w zw. z art. 458 k.p.k. poprzez oddalenie wniosku o przeprowadzenie dowodu z konfrontacji biegłych - Instytutu Psychologii i Psychiatrii Sądowej im. dr E.M., tj. psychologa A.O. oraz psychologa i seksuologa M.B. z biegłymi opiniującymi pokrzywdzoną: psycholog J.B.; biegłą psychiatrą dr n. med. D..M. oraz psychologiem klinicznym M.Ż., w sytuacji gdy przepis art. 172 k.p.k. nie wyłącza możliwości przeprowadzenia konfrontacji pomiędzy biegłymi a świadkami, bowiem przepis odnosi się do „osób przesłuchiowanych”.

Na podstawie tak sformułowanych zarzutów autor kasacji wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 02.05.2024 r., sygn. akt II AKa 331/23, i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi II instancji.

Prokurator w odpowiedzi na kasację wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja jest oczywiście bezzasadna, co uprawniało do jej oddalenia na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Odnosząc się do poruszonej w dwóch pierwszych zarzutach problematyki postulowanej przez obronę potrzeby ponownego przesłuchania pokrzywdzonej stwierdzić należy, że lektura uzasadnienia zaskarżonego wyroku Sądu odwoławczego wskazuje, iż Sąd ten rzetelnie przeanalizował wszystkie wskazywane w apelacji aspekty przesłuchania pokrzywdzonej, a także rozważył, czy w sprawie nie wystąpiły podstawy do ponownego przesłuchania X.Y.. Zgodnie z art. 185a § 1 k.p.k. w brzmieniu obowiązującym do 14 sierpnia 2023 r., w sprawach o przestępstwa popełnione z użyciem przemocy lub groźby bezprawnej lub określone w rozdziałach XXIII, XXV i XXVI Kodeksu karnego pokrzywdzonego, który w chwili przesłuchania nie ukończył 15 lat, przesłuchuje się w charakterze

świadka tylko wówczas, gdy jego zeznania mogą mieć istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy, i tylko raz, chyba że wyjdą na jaw istotne okoliczności, których wyjaśnienie wymaga ponownego przesłuchania, lub żąda tego oskarżony, który nie miał obrońcy w czasie pierwszego przesłuchania pokrzywdzonego.

W sprawie nie budzi wątpliwości to, że na etapie postępowania przygotowawczego, Ł.B. był reprezentowany przez obrońcę z urzędu, który – w ramach czynności przesłuchania pokrzywdzonej – był zastępowany przez należycie umocowanego aplikanta adwokackiego, co było zgodne z obowiązującymi regulacjami ustawy Prawo o adwokaturze (zob. art. 77 ust. 1 tej ustawy; por. s. 28 uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem*). Nie może być tu omyłki o pozorności obrony, także uwzględniając dynamikę realiów procesowych sprawy na etapie postępowania przygotowawczego. Jedyną zatem przesłanką, która – przy jej wystąpieniu – mogłaby stanowić podstawę do ponownego przesłuchania pokrzywdzonej jest wyjście na jaw nowych okoliczności, których wyjaśnienie wymaga ponownego przesłuchania. Sąd odwoławczy trafnie jednak stanął na stanowisku, że również i tego rodzaju sytuacja nie występuje. Oczywiście jest bowiem to, że – wbrew twierdzeniom obrońcy skazanego – nie należy do nich przedstawienie przez skazanego odmiennej wersji wydarzeń od tej wskazanej przez pokrzywdzoną. Pojęcie nowych okoliczności musi być bowiem odnoszone do nowych faktów istotnych dla sprawy, nie zaś samej tylko określonej treści wyjaśnień oskarżonego czy samego faktu przedkładania określonych dowodów przez obronę, chyba że z tych dowodów sąd orzekający wyprowadzi ustalenia mające cechę nowości, a jednocześnie na tyle doniosłe, że zasadne będzie odstępnie od zasady jednokrotnego przesłuchania małoletniego pokrzywdzonego. Same jednak czynności procesowe, czy tym bardziej wnioski dowodowe, choćby nawet były w przekonaniu obrony przełomowe dla sprawy, jedynie stwarzają potencjalne warunki do pojawienia się nowych okoliczności, w rozumieniu art. 185a § 1 k.p.k. Nie należy do nich rzecz jasna również osiągnięcie przez pokrzywdzoną określonego wieku (bezzasadność zarzutu nr 6).

Warto w kontekście omawianej problematyki podkreślić, że w orzecznictwie akcentuje się, że „prawo do obrony nie jest prawem absolutnym i przepis art. 185a § 1 k.p.k. stanowi o jednym z jego ograniczeń. Przepis ten sam w sobie jest

wyrazem przyznania przez prawodawcę prymatu ochrony interesów małoletniego pokrzywdzonego nad interesem oskarżonego” (*postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 2022 r., V KK 13/22, LEX nr 3409385; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 30 listopada 2020 r., IV KK 485/20, LEX nr 3084206*). W rozpoznawanej sprawie gwarancje procesowe skazanego zostały zapewnione, co też obszernie wykazał Sąd odwoławczy w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku.

Jeśli chodzi o czwarty zarzut dotyczący wadliwej kontroli odwoławczej w zakresie weryfikacji dowodów, tj. zwłaszcza zeznań pokrzywdzonej, treść uzasadniania kasacji wskazuje, że zarzut ten ma charakter wyłącznie polemiczny a nie problemowy i sprowadza się do wyrażenia własnej oceny co do wymowy dowodu z zeznań X.Y., bazującej na kwestionowaniu samej jakości przesłuchania tego świadka w kontekście tzw. pytań sugerujących, co zresztą zbadał wcześniej Sąd odwoławczy (zob. s. 16-17 uzasadnienia wyroku Sądu II instancji), a co – przy pełnej aprobacie stanowiska Sąd *ad quem*, czyni zbędnym czynienie dalszych rozważań, które nie przystają zresztą do charakteru postępowania kasacyjnego.

Odnosząc się do zarzutu nr 5, wbrew twierdzeniom kasacji, Sąd odwoławczy wnikliwie ustosunkował się do zarzutu dotyczącego opiniowania przez biegłą J.B. (s. 25-26 uzasadnienia wyroku Sąd *ad quem*). Aprobując poczynione tam rozważania na gruncie realiów procesowych sprawy, w których brała udział ww. biegła podkreślić należy, że Sąd odwoławczy odniósł się do dowodu prywatnego wskazanego w petitum kasacji – opisie zarzutu nr 7, trafnie wskazując, że nie jest to dowód z opinii biegłych, natomiast może stanowić sygnalizację potrzeby do przeprowadzenia takiego dowodu z urzędu, co w niniejszej sprawie nie wystąpiło, a kwestia psychologicznej wiarygodności pokrzywdzonej była przedmiotem analizy Sądu I instancji, przed którym biegła wydała opinię uzupełniającą (s. 17-18 uzasadnienia wyroku Sądu *ad quem*). Czyni to zatem bezzasadnym również zarzut nr 7 i 8. Warto na koniec tej części rozważań podkreślić, że wprawdzie psychologiczna wiarygodność świadka jest domeną biegłych i bywa istotna dla oceny dowodu z zeznań, to jednak ostatecznie danie wiary lub nie określonego osobowemu źródłu dowodowemu należy do sądu orzekającego i jeżeli w tym zakresie stanowisko sądu będzie należycie uzasadnione, wpisując się w ramy

zasady swobodnej oceny dowodów, to podważanie takiej oceny dowodów nie będzie mogło przynieść oczekiwanego przez stronę rezultatu.

W świetle zaprezentowanych uwag oraz rozważań Sądu odwoławczego jako chybione należy uznać pięć ostatnich zarzutów dotyczących oddalenia wniosków dowodowych. Autor kasacji nie wykazał w nich uchybienia po stronie Sądu odwoławczego, lecz wyraził swoją opinię o znaczeniu wnioskowanych dowodów, przy czym stanowisko to bazuje na subiektywnej ocenie zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego i zdaje się nie uwzględniać poczynionych w sprawie ustaleń faktycznych na gruncie głównych dowodów w sprawie, których ocenę wnikliwie zweryfikował Sąd II instancji.

Mając na uwadze powyższe rozważania, Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu, kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego obciążając skazanego. O kosztach pomocy prawnej udzielonej oskarżycielce posiłkowej w postępowaniu kasacyjnym z urzędu orzeczono na podstawie § 18 ust. 1 i 3 w zw. z § 17 ust. 2 pkt 6 i § 4 ust. 1 – 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 14 maja 2024 r. w sprawie ponoszenia przez Skarb Państwa albo jednostki samorządu terytorialnego kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu (Dz.U.2024.764).

[WB]

[a.ł.]